

Biblioteca poveștilor magice

Tărâmul fermecat al ZÂNELOR

Repovestite de
Corina Gădiuță

BIBLIOGRAFIE SCOLARĂ RECOMANDATĂ

Redactare: Iuliana Voicu
Ilustrații: Ștefan Filotti
DTP: Carmen Diana Mateescu
Corectură: Eugenia Oprea

ISBN 978-606-706-543-5

Copyright © 2017 Aramis Print s.r.l. toate drepturile rezervate

Aramis Print s.r.l. • Redacția și sediul social:

B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833,
sector 4, București, O.P. 82–C.P. 38
tel.: 021.461.08.10/ 14/ 15; fax: 021.461.08.09/ 19;
e-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro
Departamentul desfacere: tel.: 021.461.08.08/ 12/ 13/ 16
fax: 021.461.08.09/ 19; e-mail: desfacere@edituraaramis.ro

www.megapress.ro

Tipărit la MEGApres holdings s.a.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Tărâmul fermecat al zânelor / texte adapt. de Corina Gădiuță ;
il. de Ștefan Filotti. - București : Aramis Print, 2017

ISBN 978-606-706-543-5

I. Gădiuță, Corina (adapt.)

II. Filotti, Ștefan (il.)

087.5

CUPRINS

Zâna.....	4
Zâna Munților.....	10
Frumoasa Melusina.....	21
Fântâna zânelor.....	29
Ethna-mireasa.....	44
Cele douăsprezece zâne	54
Alifia zânelor	64
Zâna din portocală	72
Zâna zânelor.....	84

ZÂNA

după Charles Perrault

A fost odată o văduvă care avea două fiice. Cea mare îi semăna atât de tare, la fire și la chip, că toată lumea care o vedea o confunda cu mama ei. Erau amândouă atât de nesuferite și de încrezute, încât viața alături de ele era un adevărat chin. Cea mică, leită tatăl ei, blândă și politicoasă, era și una dintre cele mai frumoase fete care se văzuseră vreodată. Firește, cum întotdeauna îl iubești pe cel care îți seamănă, mama o iubea la nebunie pe fata cea mare și nu putea s-o suferă pe cea mică, pe care o puneă să mănânce în bucătărie și îi cerea să muncească fără încetare.

Printre altele, biata copilă trebuia să se ducă de două ori pe zi să aducă apă de la o jumătate de leghe distanță de casă și să se întoarcă cu urciorul plin. Într-o zi, pe când se afla la izvor, o bătrânică

s-a apropiat de ea și a rugat-o să-i dea o înghițitură de apă.

– Imediat, bunicuțo, a spus frumoasa fată.

Și, clătind repede urciorul, a scos apă din cel mai curat loc al izvorului și i l-a întins femeii, ținându-l de fund ca să-i fie mai ușor să bea. Bătrânică a băut și i-a spus:

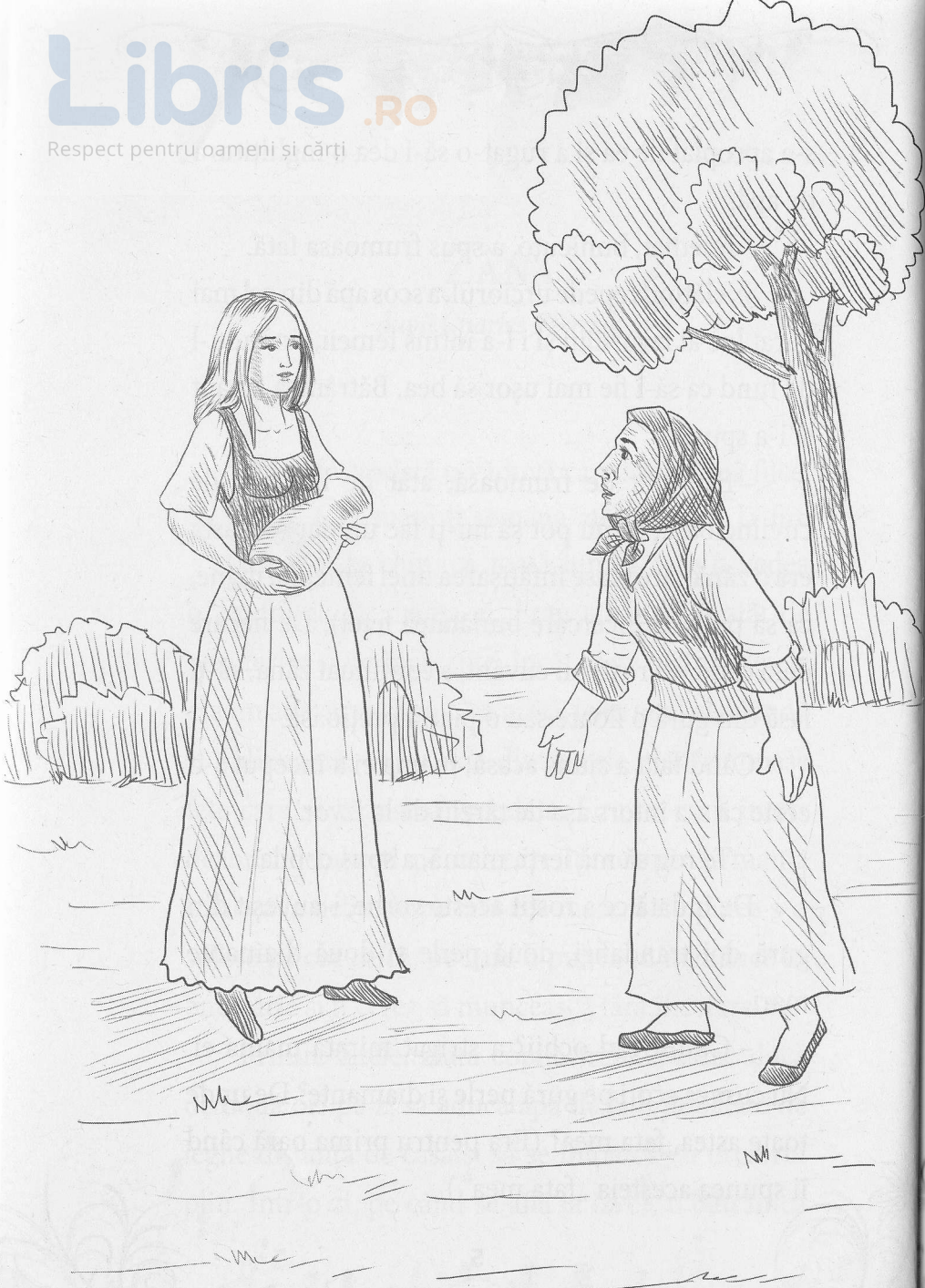
– Ești atât de frumoasă, atât de bună și de cuviincioasă, că nu pot să nu-ți fac un dar (aceasta era o zână care luase înfățișarea unei femei sărmăne, ca să pună la încercare bunătatea fetei). De fiecare dată când vei rosti un cuvânt, a continuat zâna, să-ți iasă din gură o floare sau o piatră prețioasă.

Când fata a ajuns acasă, mama ei a început s-o certe că s-a întors așa de târziu de la izvor.

– Te rog să mă ierți, mamă, a spus copila.

De îndată ce a rostit aceste vorbe, i-au ieșit din gură doi trandafiri, două perle și două diamante mari.

– Ce-mi văd ochii? a strigat mirată mama ei. Nu cumva scoți pe gură perle și diamante? De unde toate astea, fata mea? (Era pentru prima oară când îi spunea acesteia „fata mea“.)

Sărmana copilă, care nu știa ce e minciuna, i-a povestit tot ce i se întâmplase, scoțând diamante fără număr în timp ce vorbea.

– Ia stai așa, ar trebui s-o trimit și pe fiică-mea cea mare! a spus mama. Fata mea, uite ce-i iese din gură surorii tale când vorbește! Nu ți-ar plăcea să ai și tu un asemenea dar? Nu trebuie decât să te duci la izvor și, când o bătrânică îți va cere de băut, să fii drăguță și să-i dai.

– Trebuie neapărat să mă duc la izvor? a întrebat fata cea nesuferită.

– Vreau să te duci, i-a răspuns mama ei, și chiar imediat.

Fata cea mare a plecat bodogănind, după ce a luat cel mai frumos vas de argint pe care l-a găsit în casă. Nici n-a ajuns bine la izvor, că a și văzut venind dinspre pădure o doamnă minunat îmbrăcată, care s-a îndreptat spre ea și i-a cerut să-i dea să bea puțină apă. Era aceeași zână care se arătase și surorii ei, dar care de data asta luase înfățișarea unei prințese, ca să vadă până unde mergea fata cu lipsa de politețe.

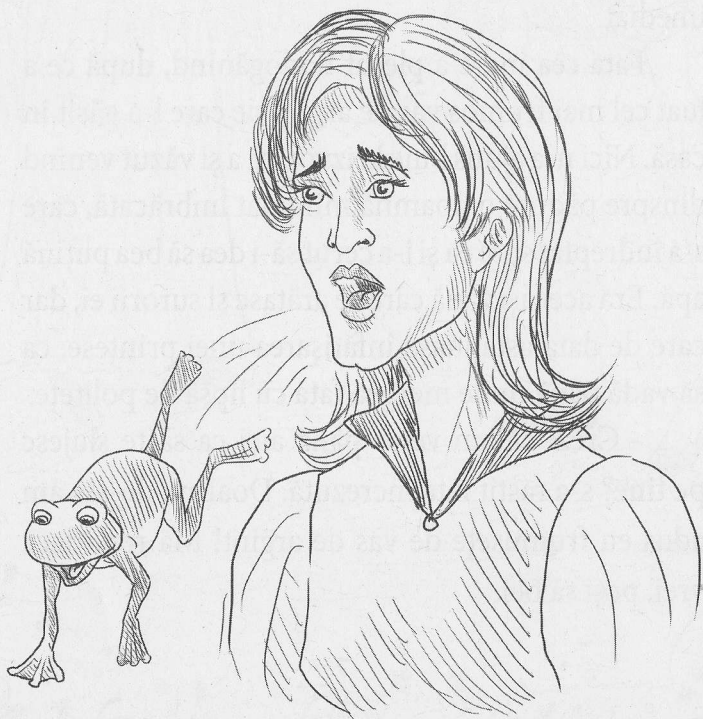
– Crezi că am venit până aici ca să te slujesc pe tine? s-a răstit fata încrezută. Doar nu de-aia am adus eu frumusețe de vas de argint! Mă rog, dacă vrei, poți să bei.

– Nu ești deloc politicoasă, i-a spus zâna fără să se supere. Ei bine, pentru asta o să-ți ofer darul ca la fiecare cuvânt pe care îl scoți, să-ți iasă din gură un șarpe sau o broască râioasă.

Cum a văzut-o intrând pe poartă, mama ei i-a ieșit în întâmpinare.

– Ce-ai făcut, copila mea? a întrebat ea nerăbdătoare.

– Ce să fac, mamă? Iată, bine! a răspuns fata cea mare, scuipând pe gură trei vipere și tot atâtea broaște.

– O, Cerule! a strigat mama. Ce-mi văd ochii? Sora ta e de vină și o să mi-o plătească!

Și imediat a alergat s-o pedepsească pe fata cea mică. Sărmana copilă a fugit și, ca să scape de mânia mamei ei, s-a ascuns în pădurea învecinată.

Întâmplarea a făcut ca fiul regelui să se întoarcă tocmai atunci de la vânătoare. Când a văzut-o pe fata cea frumoasă, a întrebat-o ce făcea acolo singură și de ce plângea.

– Vai, domnule, mama m-a gonit de acasă!

Pe când spunea acestea, i-au ieșit din gură cinci-șase perle și tot atâtea diamante. Uluit, prințul a rugat-o să-i dezvăluie taina sa, iar fata i-a povestit tot ce i se întâmplase. Tânărul s-a îndrăgostit pe loc și, gândindu-se că un asemenea dar valora mai mult decât orice origine nobilă, a dus-o la palatul regelui, tatăl său, și a luat-o de nevastă.

Sora ei s-a făcut atât de rea, încât nici măcar mama ei nu a mai putut-o suporta și a alungat-o de acasă. Și nefericita, după ce a alergat mult și bine fără să găsească pe nimeni care să vrea s-o găzduiască, s-a dus să-și dea sufletul în adâncul pădurii.

(după o traducere de Aurelia Ulici)

ZÂNA MUNȚILOR

după Petre Ispirescu

A fost odată un împărat foarte viteaz; toți împărații vecini îi cereau sfaturi, atât era de drept și de înțelept. Când izbucnea pe undeva o ceartă, la el veneau toți la judecată, fiindcă era un judecător drept și iubitor de pace. Târziu, spre bătrânețe, împăratul a fost binecuvântat cu un fiu. Nu se poate descrie în cuvinte bucuria imensă pe care a simțit-o la vederea moștenitorului mult dorit. Împărați din lumea întreagă i-au trimis daruri și s-au bucurat împreună cu bunul lor sfătuitor.

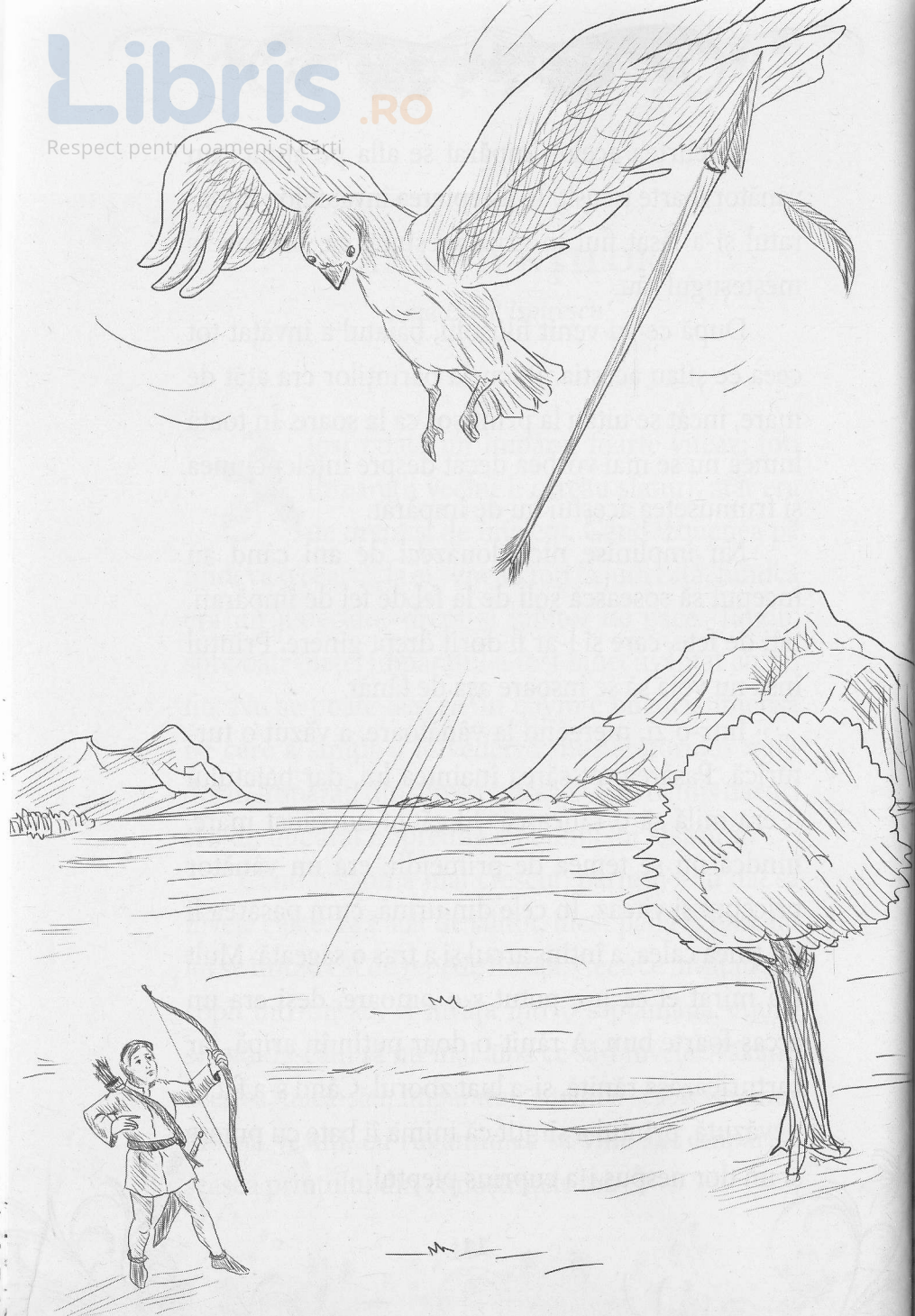
Când băiatul a mai crescut, părinții l-au dat să învețe carte. Era atât de silitor, încât până și dascălii lui se mirau cât de repede învață. Ceea ce învățau alți copii într-un an, el învăța într-o săptămână. Ajunseseră dascălii să nu mai aibă ce să-l învețe. Văzând acestea, taică-său, împăratul, a trimis scrisoare unor filosofi vestiți, cu rugămintea să vină să-i împărtășească prințului din cunoștințele lor.

La curtea acelui împărat se afla pe atunci un vânător foarte iscusit. În așteptarea învățaților, împăratul și-a lăsat fiul în grija acestuia, ca să-l învețe meșteșugul său.

După ce au venit filosofi, băiatul a învățat tot ceea ce știau aceștia. Bucuria părinților era atât de mare, încât se uitau la prințișor ca la soare. În toată lumea nu se mai vorbea decât despre înțelepciunea și frumusețea acestui fiu de împărat.

Nu împlinise nici douăzeci de ani când au început să sosească soli de la fel de fel de împărați, tați de fete, care și l-ar fi dorit drept ginere. Prințul însă nu voia să se însoare așa de tânăr.

Într-o zi, mergând la vânătoare, a văzut o turtică. Pasărea tot sărea înaintea lui, dar băiatului îi era milă să o rănească. El căuta un vânat mare, fiindcă nu se temea de primejdii: era un vânător priceput și viteaz. În cele din urmă, cum pasărea îi tot ținea calea, a întins arcul și a tras o săgeată. Mult s-a mirat el că n-a putut s-o omoare, deși era un arcaș foarte bun. A rănit-o doar puțin în aripă, iar turturica, așa rănită, și-a luat zborul. Când s-a făcut nevăzută, prințul a simțit că inima îi bate cu putere și un dor nespus i-a cuprins pieptul.

S-a întors acasă, și împăratul, văzându-l palid și cam slăbit, l-a întrebat ce are, însă n-a putut afla nimic.

Turturica aceea era Zâna Munților, care se îndrăgostise de frumosul prinț. Nu voia să i se arate în carne și oase, așa că se prefăcuse în pasăre și îi tot apărea în cale.

La câteva zile după întoarcerea fiului de împărat de la vânătoare, o tânără săracă a venit la palat în căutarea unei slujbe. Pentru că tocmai era nevoie de o găinăreasă, a fost primită printre servitorii de la Curte.

Hărnicia și felul în care fata se îngrijea de găini și de toate celelalte păsări din cotețele împărătești au ajuns până la urechile împărătesei. Aceasta era atât de mulțumită de slujnică, încât nu era zi în care să nu o laude, chiar și de față cu împăratul. Auzind atâtea vorbe frumoase despre găinăreasă, prințul a vrut să o cunoască și el. Astfel, într-o zi, când împărăteasa a mers să vadă găinile și să inspecteze cotețele, fiul său a însoțit-o.

Când l-a văzut pe fiul de împărat, găinăreasa i-a aruncat o privire atât de blândă și de plină de

dragoste, încât prințul s-a fâstâcit pe dată. A simțit că obrații îi ard, o sudoare rece îi cuprinde trupul și inima începe să-i bată cu putere, cât pe ce să-i spargă pieptul. Cum tânărul nu își dădea seama ce puteau să însemne toate acestea, a plecat ochii și s-a întors acasă fără niciun cuvânt.

Întreaga Curte o prețuia pe găinăreasă pentru sânguința și curățenia ei. Ea se purta cuviincios cu toată lumea și nimeni nu îndrăznea să-i adreseze vreo vorbă urâtă, fiindcă fata nu le dădea prilej de glumă sau de bârfă.

Între timp, fiul unui împărat vecin, însurându-se, l-a invitat la nuntă și pe împăratul nostru, împreună cu toată Curtea lui. Acesta a acceptat bucuros invitația, luându-i cu el pe împărăteasă și pe fiul său.

În ziua nunții acelui prinț din vecini, găinăreasa l-a rugat pe mai-marele slugilor de la palat să o lase și pe ea să meargă să privească festivitățile. Vătaful, cam mirat de această cerere, s-a învoit, iar fata a plecat în mare grabă.

Tare vesel mai era împăratul văzând că, dintre atâția feciori de împărați, al său se deosebea prin

istețime, frumusețe și înțelepciune. Toate fetele de împărat ar fi vrut să danseze lângă el. Deodată, în toiul petrecerii, a apărut o fată îmbrăcată în niște haine cum nu avea niciuna dintre fetele de împărat.

Părul ei, împletit cu meșteșug, îi atingea pulpele, și era atât de frumoasă, încât nimeni nu-și mai putea desprinde ochii de la ea. De îndată ce a sosit, fata s-a prins în horă lângă fiul de împărat și a dansat numai cu el până târziu în noapte.

Au vorbit, au râs, și-au povestit tot felul de lucruri, însă cam pe ascuns, fiindcă prințul se ferea de părinții săi și de ceilalți fii de împărat, care începuseră să-și dea coate, căci observaseră că necunoscuta dansa doar lângă el.

Feciorul de împărat era de nerecunoscut. El însuși se mira de schimbarea pe care-o simțea în inima sa, dar nu îndrăznea să spună nimănui. Își propusese ca, la ultimul dans, s-o întrebe pe necunoscută cine era, de unde venea, dacă era singură sau însoțită și, în cazul în care n-ar fi fost măritată, s-o ceară de soție. Înainte să-și pună însă planul în aplicare, fata a dispărut ca o nălucă.